

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty ve věci žalobce: **Ing. L. V.**, zastoupený advokátem Mgr. Václavem Čechtickým, Dr. Milady Horákové 580/7, Liberec, proti žalované: **Česká komora autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě**, Sokolská 1498/15, Praha 2, zastoupená advokátem Mgr. Martinem Sadílkem, Václavské náměstí 802/56, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2024, čj. 1528/2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 10. 2025, čj. 3 Ad 17/2024-70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci

[1] Podstatou nyní posuzovaného případu je nepovolení obnovy řízení ve věci pozastavení autorizace udělené stěžovateli pro obor „Pozemní stavby“ do doby přezkoušení jeho odborné způsobilosti. Stěžovatel tvrdí, že rozhodnutí o pozastavení autorizace bylo nicotné a tuto nicotnost je možno účinně namítat i v řízení o povolení obnovy. V tomto ohledu se však mýlí. Jak bude také vysvětleno níže, v dané věci se jedná o již třetí rozhodnutí o nepovolení obnovy řízení.

[2] Důvodem, pro který Česká komora autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (*žalovaná*) rozhodnutím představenstva ze dne 21. 11. 2013, č. R1305-4, podle § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (autORIZAČNÍ ZÁKON) stěžovateli pozastavila autorizaci, byla okolnost, že stěžovatel po dobu nejméně 5 let nevykonával činnost, pro kterou mu byla autorizace udělena.

[3] Dne 13. 10. 2014 podal stěžovatel podnět ke zrušení rozhodnutí o pozastavení autorizace, přičemž přípisem ze dne 30. 10. 2014 upřesnil, že uvedený podnět má být chápán jako žádost o obnovu řízení dle § 100 správního řádu. Rozhodnutím představenstva žalované ze dne 20. 11. 2014, č. R1406-12, žalovaná obnovu řízení ve věci pozastavení autorizace stěžovatele nepřipustila, neboť žádost byla podána po uplynutí subjektivní tříměsíční lhůty a obsahuje pouze skutečnosti, které byly stěžovateli známy již v době vydání rozhodnutí ze dne 21. 11. 2013. Proti tomuto rozhodnutí brojil stěžovatel správní žalobou, kterou Městský soud v Praze (*městský soud*) zamítl.

[4] Následné kasační stížnosti stěžovatele však vyhověl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. 12. 2019, čj. 3 As 313/2017-36, kterým rozsudek městského soudu zrušil, žalobu odmítl a věc postoupil k vyřízení žalované. Dospěl totiž k závěru, že podání stěžovatele proti rozhodnutí žalované na základě vadného poučení je nutno posoudit jako včas podané odvolání, a nikoliv žalobu. Z tohoto důvodu byly naplněny podmínky podle § 46 odst. 5 s. ř. s., tj. pro odmítnutí žaloby a její postoupení příslušnému správnímu orgánu jakožto odvolání.

[5] Stěžovatel se poté domáhal žalobou u městského soudu zrušení rozhodnutí shromáždění delegátů žalované ze dne 15. 10. 2020, kterým bylo zamítnuto jeho podání posouzené dle právě uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu jako odvolání proti rozhodnutí představenstva žalované ze dne 20. 11. 2014, č. R1406-12, o nepřipustění obnovy řízení ve věci pozastavení autorizace. Žalovaná uvedla, že stěžovatel neuplatnil ani jednu námitku včas, neboť žádost o obnovu řízení podal až po uplynutí subjektivní tříměsíční lhůty, v odvolacím řízení nepředložil žádné nové skutečnosti a ani nenavrhoval provedení nových důkazů, které by odůvodňovaly obnovu řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

[6] Městský soud rozsudkem ze dne 11. 8. 2021, čj. 11 Ad 15/2020-57, toto rozhodnutí žalované zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, kterou spatřoval v absenci uvedení počátku a konce subjektivní tříměsíční lhůty ve smyslu § 100 odst. 2 správního řádu, což odpovídá § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Konstatoval, že žaloba je zčásti důvodná, neboť není zřejmé, kdy počala běžet subjektivní tříměsíční lhůta a kdy mělo dojít k jejímu uplynutí. Není tak patrné, dle kterých konkrétních skutečností učinila žalovaná uvedený závěr o běhu subjektivní tříměsíční lhůty. Další pochybení shledal městský soud v nevypořádání námítky týkající se postupu při odstraňování vad podání dle § 37 odst. 3 správního řádu. Kasační stížnost žalované proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem čj. 9 As 194/2021-40 ze dne 27. 7. 2023.

[7] Proto žalovaná (představenstvo Komory) vydala dne 18. 4. 2024 nové prvostupňové rozhodnutí, kterým nepovolila obnovu řízení ve věci pozastavení autorizace stěžovatele a toto řízení zastavila. Rozhodnutí ze dne 21. 11. 2013 bylo totiž stěžovateli doručeno dne 6. 12. 2013 a subjektivní lhůta k podání žádosti o obnovu řízení uplynula dne 7. 3. 2014; v případě vadného poučení nejpozději dne 7. 6. 2014. Žádost o obnovu řízení však stěžovatel podal až dne 20. 10. 2014, tedy opožděně. Navzdory tomu se žalovaná žádostí stěžovatele věcně zabývala, nicméně dospěla k závěru, že stěžovatel netvrdil žádné skutečnosti, které existovaly v době původního řízení a které nemohl uplatnit. Žádosti o obnovu řízení proto nemohlo být vyhověno.

pokračování

[8] Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítla žalovaná (shromáždění delegátů Komory) v záhlaví označeným rozhodnutím. V něm zejména uvedla, že námitkou nicotnosti se nezabývala, protože ji stěžovatel neuplatnil v řízení o pozastavení autorizace. Navíc se o žádný z případů nicotnosti podle § 77 odst. 1 nejedná.

[9] Městský soud v nyní napadeném rozsudku zdůraznil, že v tomto řízení není oprávněn posuzovat nicotnost rozhodnutí o pozastavení autorizace, jelikož toto rozhodnutí nebylo předmětem přezkumu. Dále podrobně vyložil, proč napadené rozhodnutí žalované netrpí vadou nicotnosti.

2. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[10] **Stěžovatel** podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost a namítl jeho nezákonnost a vady řízení podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[11] Podstata námitek spočívá ve zpochybnění pravomoci orgánu Komory rozhodnout o pozastavení autorizace. Proto stěžovatel v předchozím řízení namítal nicotnost vydaných správních rozhodnutí. Nesouhlasí s tím, že námitku nicotnosti měl uplatnit již v rámci řízení o pozastavení autorizace, neboť tuto námitku lze uplatnit kdykoliv. Za nicotné stěžovatel označuje rozhodnutí představenstva Komory ze dne 21. 11. 2013, jelikož prý bylo vydáno organizační složkou, která k jeho vydání neměla pravomoc a věcnou příslušnost. Stěžovatel totiž tvrdí, že mezi delegáty shromáždění byli i členové představenstva; shromáždění delegátů se navíc vymyká zavedeným interním postupům. Stěžovatel dále namítá, že žalovaná řádně nezahájila řízení, nemohl se k jeho průběhu vyjádřit a nebylo provedeno žádné dokazování. Rovněž o obnově řízení nemohlo rozhodovat představenstvo a z žádných předpisů nevyplývá ani pravomoc a příslušnost shromáždění delegátů rozhodovat o oprávněm prostředku. Doklady o výkonu odborné činnosti stěžovatele byly navíc údajně zatajeny zmocněncem představenstva Ing. J. B.. Představenstvo Komory proto dne 21. 11. 2013 rozhodovalo na základě neúplných informací.

[12] **Žalovaná** ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se stěžovatel proti rozhodnutí o pozastavení autorizace nebránil podáním správní žaloby a nevyužil tak svého práva. Podal proti němu dne 20. 10. 2014 pouze podnět, který označil jako žádost o obnovu řízení. Učinil tak ale až po uplynutí subjektivní lhůty 3 měsíců; navíc tato žádost neobsahovala žádné skutečnosti, které by nebyly stěžovateli známy již v době vydání rozhodnutí o pozastavení autorizace. Žalovaná nesouhlasí s názorem, že námitku nicotnosti lze uplatnit kdykoliv, a odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, čj. 7 As 100/2010-16. Stěžovatel měl nicotnost rozhodnutí o pozastavení autorizace namítnout v řízení, v němž bylo toto rozhodnutí vydáno, což však neučinil. Proto mu nebylo možno vyhovět v řízení o povolení obnovy. Nad tento rámec žalovaná vysvětluje důvody, pro které nesouhlasí s názorem stěžovatele ohledně nepřislušnosti a chybějící pravomoci jejích orgánů v této věci rozhodovat.

3. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Jak se podává již ze shora uvedené rekapitulace obsahu kasační stížnosti, stěžovatel namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi

v rozporu. Protože však stěžovatel pojednává oba tyto kasační důvody souhrnně a nikterak mezi nimi ve své argumentaci nerozlišuje, bude se jimi zabývat souhrnně rovněž Nejvyšší správní soud.

[14] Na počátku nyní posuzovaného případu, který trvá již více než 12 let, stálo rozhodnutí žalované, vydané podle § 11 odst. 2 písm. c) autorizačního zákona: *Komora může autorizované osobě pozastavit autorizaci, jestliže autorizovaná osoba po dobu nejméně pět let nevykonávala činnost, pro kterou jí byla autorizace udělena, a to až do přezkoušení odborné způsobilosti podle § 7 odst. 1 písm. g).*

[15] V nyní posuzované věci je však ze shora uvedeného patrné, že podstata případu nespočívá v tom, zda bylo rozhodnutí žalované vydané podle právě citovaného zákonného ustanovení důvodné, nýbrž zda se stěžovatel řádným postupem domáhal obnovy řízení.

[16] Podstata argumentace spočívá v tom, že námitku nicotnosti správního rozhodnutí lze účinně uplatnit kdykoliv, protože *objektivní právo považuje nicotnost za natolik závažnou vadu správního aktu, že umožňuje, aby kdykoliv, tedy bez ohledu na jakékoli lhůty k použití řádných nebo mimořádných opravných prostředků bylo možno nastolit vydáním deklaratorního rozhodnutí právní jistotu o tom, že určitý akt je ve skutečnosti akt nicotný (bod 8 kasační stížnosti).* Právě v tomto ohledu se však stěžovatel mylí.

[17] Podle setrvalého právního názoru Nejvyššího správního soudu totiž *v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může soud vyslovit nicotnost rozhodnutí správního orgánu (§ 65 odst. 1, § 76 odst. 2 s. ř. s.) jen za procesního předpokladu, že žaloba sama není nepřipustná (§ 46 odst. 1 písm. d), § 68 s. ř. s.)* (rozsudek ze dne 21. 4. 2005, čj. 4 As 31/2004-53, č. 619/2005 Sb. NSS; obdobný právní názor viz např. rozsudky ze dne 17. 3. 2005, čj. 7 Afs 17/2005-42, ze dne 30. 3. 2006, čj. 7 Afs 31/2005-94, ze dne 22. 8. 2006, čj. 5 As 67/2005-88). Jinak řečeno, i u žalob, kterými se žalobci domáhají vyslovení nicotnosti správního rozhodnutí, musí být splněny podmínky řízení. Jak uvedl rozšířený senát zdejšího soudu v usnesení čj. 7 As 100/2010-16, na které odkázal i městský soud v nyní napadeném rozsudku, *podmínkou přípustnosti žaloby, jejímž jediným důvodem je tvrzená nicotnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně či rozhodnutí o odvolání, je vyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s. Žalobu, jejímž jediným důvodem je tvrzená nicotnost rozhodnutí, nelze podat kdykoliv. Počátek lhůty pro její podání je určen dnem oznámení rozhodnutí vydaného v odvolacím řízení žalobci, nikoliv dnem, v němž mu byl oznámen úkon správního orgánu ve věci prohlášení nicotnosti podle § 77 a § 78 správního řádu.*

[18] Z právě uvedeného je zřejmé, že stěžovatel se mylí, tvrdí-li, že námitku nicotnosti nemusel uplatnit již dříve a stačilo tak učinit až v návrhu na obnovu řízení. Městský soud proto postupoval správně, když se touto námitkou nezabýval a neprováděl k ní navržené důkazy; ze stejného důvodu nepřísluší nyní přezkoumávat tvrzenou nicotnost rozhodnutí představenstva Komory ze dne 21. 11. 2013 ani Nejvyššímu správnímu soudu. Postup stěžovatele měl být skutečně takový, že tuto námitku měl uplatnit bezprostředně poté, co bylo vydáno rozhodnutí o pozastavení jeho autorizace, a to případně i v rámci správní žaloby. Jak se však podává ze shora uvedeného, nic takového stěžovatel neučinil a tuto jeho liknavost nelze „dohnat“ teprve v řízení o povolení obnovy, když navíc i žádost o povolení obnovy stěžovatel podal opožděně.

[19] Účelem obnovy řízení podle § 100 správního řádu je totiž odstranit nedostatky ve skutkových zjištěních pravomocného rozhodnutí v případech, kdy tyto vady vyšly najevo

pokračování

až po právní moci původního rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74, č. 2144/2010 Sb. NSS, novější např. ze dne 5. 4. 2023, č. j. 6 As 28/2022-26). Zákonná úprava v § 100 odst. 1 správního řádu taxativním výčtem stanoví, v jakých případech je možné o obnově řízení na žádost účastníka uvažovat. Pro aplikaci tohoto institutu je však třeba splnit následující podmínky: 1) existence pravomocného rozhodnutí ve věci, jímž bylo ukončeno řízení před správním orgánem, 2) žádost účastníka, 3) zákonem stanovené důvody obnovy řízení, 4) zachování lhůt podle § 100 odst. 2 správního řádu, a 5) „objevené skutečnosti“, které mohou odůvodňovat jiné řešení rozhodované otázky. Všechny tyto podmínky musí být splněny současně a nesplnění byť i jediné z nich vylučuje možnost rozhodnout o obnově řízení (rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2021, č. j. 9 As 266/2020-41).

[20] V nyní posuzované věci však právě uvedené podmínky pro obnovu řízení splněny nebyly a v tomto směru postačuje pro stručnost odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu. Nejvyšší správní soud dodává, že měl-li stěžovatel opakovaně citované rozhodnutí žalované ze dne 21. 11. 2013 skutečně za nicotné, pak důvody této nicotnosti mu musely být zřejmé od okamžiku, kdy s ním byl seznámen. Námitku jeho nicotnosti však neuplatnil způsobem, který již popsal městský soud (včetně nepodání správní žaloby), a žádost o obnovu řízení podal po uplynutí subjektivní lhůty, tedy opožděně. Lapidárně vyjádřeno, stěžovatel se nyní zjevně snaží napravit svoji dřívější procesní nečinnost a prostřednictvím požadované obnovy řízení se procesně „vlomit“ zpět do původního meritorního rozhodnutí z roku 2013, což však ze shora uvedených důvodů již není možné.

[21] Stěžovatel dále tvrdí, že představenstvo Komory rozhodlo dne 18. 4. 2024 o nepovolení obnovy řízení nepřezkoumatelně a následné usnesení shromáždění delegátů je nicotné.

[22] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud v odůvodnění nyní napadeného rozsudku přesvědčivě a pečlivě vyložil, že podle § 1 písm. d) autorizačního zákona je příslušná k rozhodnutí o pozastavení autorizace stěžovatele Česká komora autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě. Protože se podle § 100 odst. 2 správního řádu žádost o obnovu řízení podává u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, byla věcně příslušná žalovaná a její rozhodnutí proto nelze považovat za nicotná. Městský soud také správně poukázal na okolnost, že stěžovatel ve skutečnosti zpochybnil funkční příslušnost, a nikoliv příslušnost věcnou, která teprve by mohla být důvodem nicotnosti (§ 77 odst. 1 správního řádu). Námitka nicotnosti proto nemohla být shledána důvodnou.

[23] Městský soud vycházel správně rovněž z § 26 odst. 1 písm. g) autorizačního zákona, podle kterého je představenstvo statutárním orgánem Komory a rozhoduje ve všech věcech Komory, pokud o nich nerozhodují jiné orgány. Podle § 25 odst. 3 cit. zákona je shromáždění delegátů nejvyšším orgánem Komory, přičemž tento orgán může zrušit nebo změnit rozhodnutí představenstva (§ 25 odst. 4 písm. f)). Stěžovateli proto nejde přisvědčit v té části jeho argumentace, kterou zpochybňoval funkční příslušnost dotčených orgánů Komory. Jak k tomu uvedl městský soud, stěžovatel svoji argumentaci založil na tom, že se jednalo o disciplinární řízení, což však není pravda. Ostatně Nejvyšší správní soud již ve shora zmíněném rozsudku č. j. 3 As 313/2017-36 (body 10 a 11) výslovně dovodil, že příslušnost představenstva i shromáždění delegátů žalované byla dána. Od tohoto závěru zdejší soud neshledal důvod se nyní odchýlit.

[24] Zbývá dodat, že stěžovatel sice zpochybňuje pravomoc obou orgánů Komory rozhodovat v dané věci, dokonce tvrdí nicotnost jejich rozhodnutí, nicméně na straně druhé neuvádí, který jiný orgán by měl namísto nich rozhodovat tak, aby jeho pravomoc byla dána. V tomto ohledu je proto jeho argumentace značně nekonzistentní. Není totiž zřejmé, kdo by vlastně měl o obnově řízení rozhodnout a poté toto obnovené řízení vést.

[25] Namítá-li stěžovatel, že i pokud by nebyly dány důvody nicotnosti rozhodnutí žalované ze dne 21. 11. 2013, byla namíste obnova řízení, odkazuje Nejvyšší správní soud na již shora učiněné závěry a dodává, že k obnově řízení může dojít pouze tehdy, je-li žádost podána řádně, tedy i včas. Jak se však dostatečně podává ze shora uvedeného, stěžovatel žádost o povolení obnovy řízení podal opožděně a žalovaná se jí proto neměla zabývat věcně. Ani tato námitka proto není důvodná.

4. Závěr

[26] Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud žalobu stěžovatele zamítl v souladu se zákonnou úpravou a ustálenou judikaturou. Proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[27] O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v posuzované věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží.

[28] Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly, což konstatoval již městský soud, a jakkoliv se nechala zastupovat v řízení před správními soudy advokátem a byla procesně aktivní, nic to nemění na závěru, že musí být (jakožto veřejnoprávní korporace) schopna obhájit svoje rozhodnutí v rámci své obvyklé činnosti. Nejvyšší správní soud se proto neztotožňuje s názorem žalované, že nyní rozhodovaný případ přesahuje její *běžnou administrativní činnost*. Obvyklá činnost veřejnoprávní korporace totiž nespočívá pouze v „běžné administrativě“, nýbrž také v rozhodovací činnosti a s tím spojené nutnosti vydaná rozhodnutí obhájit i v následném soudním řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2026

Vojtěch Šimíček
předseda senátu